

ΜΟΝΟ ή Τρίξι βρίσκειται στην αϋλόπορτα όταν ο Κλάιντ βάζει τὸ ἀμάξι στὴν ἄκρη. Στρογγυλοκάθεται στὰ καπούλια τῆς κι εἶναι προσηλωμένη σὲ κάτι πέρα στὸ δρόμο — τὰ μπροστινά τῆς πόδια μοιάζουν φυτεμένα στὸ χῶμα, στυλωμένα γερά σὰν κούτσουρα. Μᾶλλον κάποιος ἰγκουάνα, ὑποθέτει ὁ Κλάιντ, ἢ κάνα τρακτικό, κρίνοντας ἀπὸ τὴν ἔκφρασή τῆς. Ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ κεῖ καθὼς τραβάει μὲ δύναμη τὸ χειρόφρενο, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει αὐτὸ ποὺ ἐνδεχομένως κοιτάει τὸ σκυλί. Μόνο θάμνοι ὑπάρχουν στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τοῦ δρόμου: θάμνοι παντοῦ ἕως κάτω στὸ ποτάμι, καὶ παραπέρα κι ἄλλοι θάμνοι, μέχρι τὶς φυτεῖες τοῦ κακάου. Τὰ φύλλα γυαλίζουν ἀπὸ τὴν πρόσφατη ψιχάλα, ἀχνίζει ὁ ἀσφαλτωμένος δρόμος. Καθὼς ζυγώνει στὴν αϋλόπορτα, βγάζει τὸ μπλουζάκι του, σκουπίζει τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὸν αὐχένα του.

Πλύθηκε λίγο προτοῦ φύγει ἀπὸ τὴ δουλειά, ἀλλὰ ἡ μπόχα τῆς βιομηχανικῆς περιοχῆς ἔχει μείνει κολλημένη πάνω του — στὰ μαλλιά, στὰ ρούχα, στὶς ἀρθρώσεις. «Μυρωδιὰ βενζίνης», λέει ὁ κόσμος, ἢ «μυρωδιὰ πετροχημικῶν», οἱ πιὸ ἐνημερωμένοι. Σήμερα, τὸ ξέρεῖ ὁ Κλάιντ, μυρίζει γράσο, ἀμμωνία καὶ κλούβιο ἀβγό, ἀφοῦ ξόδεψε ὅλο τὸ μεσημέρι πηγαίνοντας μὲ τὸν μηχανικὸ πέρα δῶθε στὴ μονάδα, σφραγίζοντας βάνες,

ἀνοίγοντας θαλάμους, συλλέγοντας δείγματα σὲ πλαστικά σακουλάκια, καὶ μετὰ κλείνοντας πάλι τοὺς θαλάμους κι ἀνοίγοντας ξανά τις βάνες. Κανονικά, θὰ φοροῦσε μιὰ μπλέ δλόσωμη φόρμα ἀντὶ γιὰ τὰ δικά του ρούχα καὶ θὰ εἶχε κάνει μπάνιο στὴ δουλειὰ προτοῦ φύγει. Ἄλλὰ μετὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν ληστῶν, πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, πῆρε τὴν πρωινὴ βάρδια —ὡς προσωρινὸ μέτρο— ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ βρίσκεται στὸ σπίτι μὲ τὴν Τζόι καὶ τ' ἀγόρια τὰ βράδια. Δὲν πληρώνεται τόσο καλά ὅσο γιὰ τὴ νυχτερινὴ βάρδια, ἀλλὰ ἡ Τζόι λέει ὅτι νιώθει πιὸ ἡσυχὴ μ' ἐκεῖνον στὸ σπίτι.

Ὁ Μπράουνι καὶ ἡ Τζάμπ-Τζάμπ κατεβαίνουν στὴν αὐλόπορτα, οἱ μουσοῦδες τους σκονισμένες ἀπὸ τὸ κοκκινόχωμα μπροστὰ στὸ σπίτι. «Ἐπ! Κοιμόσασταν, ρε σεῖς;» ρωτάει. Ἐκεῖνα τὸν χαιρετοῦν μὲ τεντώματα καὶ φτερνίσματα, λαχανιασμένα, χαρούμενα. «Τεμπελόσκυλα!» τοὺς λέει καθὼς τὰ χαϊδεύει μέσ' ἀπὸ τὰ κάγκελα. «Κοπρίτες!» Ἄλλὰ ἐκεῖνα κουνᾶνε τὶς οὐρὲς τους: τὸ καταλαβαίνουν πὼς δὲν εἶναι θυμωμένος μαζί τους. Ἐξάλλου, σκέφτεται, ποιὸ τὸ νόημα νὰ μένουν ξύπνια τὴν ἡμέρα; Κάλλιο νὰ κοιμοῦνται ὀλημερίς, ὥστε ν' ἀγρυπνοῦν τὴ νύχτα. Δὲν μπορεῖς νὰ περιμένεις ἀπὸ τὰ ζωντανὰ νὰ εἶναι ξύπνια μέρα νύχτα, κι ἄς εἶναι φύλακες.

«Πίσω, πίσω», φωνάζει, ἐνῶ σηκώνει τὸ πάνω μάνταλο. Τὰ δύο ἡμίαιμα σκυλιὰ ὀπισθοχωροῦν στὸ χαμηλὸ γρασίδι στὴν ἄκρη τοῦ ἐσωτερικοῦ δρομάκου, ἀλλὰ ἡ Τρίξι ὀρθώνεται καὶ δὲν τὸ κουνάει — μιὰ μεγάλωσωμη μάζα ἀπὸ μῦς ράτσας Ροτβάιλερ ποὺ ἀγριοκοιτάζει τὸ σημεῖο ὅπου ἐνώνονται τὰ δύο μισὰ τῆς ἐξώπορτας.

«Τί ἔπαθες;» τῆς λέει ὁ Κλάιντ. «Δὲν βγαίνεις στὸ δρόμο, τὸ ξέρεις;». Κοιτάζει ἄλλη μιὰ φορὰ πίσω του ψάχνοντας τί μπορεῖ νὰ τὴν ἔχει ἀνησυχήσει. Ὁ ἥλιος ἔχει πέσει πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὸ σοκάκι εἶναι στὴ σκιά, δροσερὸ καὶ ἡσυχο. Τὰ πουλιά ἔχουν χωθεῖ στὶς φωλιές τους, ὅλα ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μυγοχάφτη: ἔχει ἀπομείνει πάνω στὸ δέντρο, τὴν γκουάβα, πλάι στὴν ἐξώπορτα, ὁ πολυλογὰς ποὺ πάει πάντα τελευταῖος μέσα. «Ἐδῶ ἴσαι ἀκόμη;» λέει ὁ Κλάιντ. «Ὅλοι οἱ ἄλλοι μαζευτήκανε σπίτι!» Τὸ πουλί ἀνοιγοκλείνει τὰ μάτια, γέρνει μιὰ ἀπὸ δῶ καὶ μιὰ ἀπὸ κεῖ τὸ κεφάλι μὲ τὴν ἄσπρη ρίγα. Τότε, σὰν ξάφνου νὰ συνειδητοποιεῖ τὴ βλακεία του, γίνεταί καπνός.

Ὁ Κλάιντ ἀνοίγει ἐλάχιστα τὴν ἐξώπορτα κι ἀρπάζει τὴν Τρίξι ἀπὸ τὸ κολάρο προσπαθώντας νὰ τὴν κρατήσει. «Πρέπει νὰ βάλω τ' ἀμάξι μέσα!» τὴν παρακαλάει. Ἐκείνη μουγκρίζει: ἓνα ἀπλό, χαμηλόφωνο γρύλισμα ἀπὸ τὸ λαρύγγι τῆς, ἐνῶ ἔχει τὰ μάτια καρφωμένα στὴ γῆ. Ἄν τῆς δώσει λίγο ἀκόμα χῶρο, τὸ ξέρει, θὰ πεταχτεῖ στὸ δρόμο καὶ θὰ περάσουν τὸ ὑπόλοιπο ἀπόγευμα προσπαθώντας νὰ τὴν πιάσουν καὶ νὰ τὴ φέρουν πίσω στὴν αὐλή.

Ὁ Κλάιντ ἀφήνει τὸ μάνταλο νὰ πέσει καὶ ταρακουνάει τὴν πόρτα. «Πόλ!» φωνάζει «Πόλ! Ἔλα νὰ μοῦ κρατήσεις τὸ σκυλί».

Μιὰ φευγαλέα κίνηση στὸ παράθυρο —κάποιος ποὺ χαιρετάει γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἔρχεται— κι ἔπειτα βγαίνει στὸ αἶθριο ὁ Πίτερ. Τ' ἀγόρια εἶναι δίδυμα ἀλλὰ κι ἀπὸ δῶ ἀκόμα, πέντε-δέκα μέτρα ἀπόσταση, ὁ Κλάιντ ξέρει ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Πίτερ, κι ὄχι ὁ Πόλ. Ὁ Πόλ συνηθίζει

νά κινεῖται ἀθόρυβα —λές και προσπαθεῖ νά μὴν τὸν παίρ-
νουν εἶδηση, σκέφτεται ὁ Κλάιντ κάθε φορά— ἀλλὰ ὁ
Πίτερ βαδίζει μὲ πυγμή, τὸ κεφάλι ψηλά, τὰ χέρια του
ἀπέχουν λίγο ἀπὸ τὰ πλευρά του, ὅχι κρεμασμένα σάν
νά μὴν ξέρει τί νά τὰ κάνει. Ὁ Πίτερ εἶναι μονάχα δε-
κατριῶν, μὰ εἶναι κιόλας σχεδὸν στὸ μπόι τοῦ Κλάιντ,
κι ἐξίσου τριχωτός. Ἔχει βγάλει τὴ σχολικὴ στολὴ και
φοράει μιὰ βερμουδά· τὰ σημάδια ποὺ ἀφήνει τὸ λάστι-
χο ἀπὸ τίς σχολικὲς κάλτσες εἶναι ἀκόμη ὁρατὰ στοὺς
ἀστραγάλους του.

«Ἐλα», λέει ὁ Πίτερ κατεβαίνοντας τὰ σκαλιά. Πη-
δάει σβέλτα πάνω ἀπὸ τὸ καυτό τσιμέντο στὸ γρασίδι
στὴν ἄκρη, στὸ καφὲ ξεραμένο γρασίδι τῆς ξηρᾶς ἐποχῆς.

«Ποῦ εἶναι ὁ Πόλ;»

«Ἐξω».

«Ἐξω; Ἐξω ποῦ;»

«Ποῦ νά ξέρω. Στὸ ποτάμι, νομίζω».

«Κράτα μου τὸ σκυλὶ μέχρι νά φέρω τ' ἀμάξι μέσα».

Ὁ Πίτερ κρατᾷ τὴν Τρίξι ἐνῶ ὁ Κλάιντ βάζει τὸ
ἀμάξι κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο, στὴν πυλωτὴ δίπλα στὸ
σπίτι, κατασκευασμένο ἀπὸ ψηλοὺς γαλβανισμένους στυ-
λους. Μόλις τὴν ἀφήνει, ἡ Τρίξι πάει λίγο παραπέρα και
τινάζεται, λές κι εἶχε μόλις βγεῖ ἀπὸ λακκούβα γεμάτη
νερό. Ἐπειτα γυρίζει στὴν ἀρχικὴ τῆς θέσης μπροστὰ στὴν
αὐλόπορτα και κάθετα στὰ καπούλια τῆς, παρακολουθώ-
ντας μὲ προσήλωση τοὺς θάμνους ἀπέναντι στὸ δρόμο.

Ὅταν μπαίνει ὁ Κλάιντ, ἡ Τζόι εἶναι καθισμένη μὲ τὸν
ἀνεμιστήρα γυρισμένο νά τὴ χτυπάει. Τὰ σεντόνια ποὺ
ἄπλωσαν πάνω στὸν καναπέ και τὴν πολυθρόνα μετὰ

τῆ ληστεία εἶναι καλὰ τεντωμένα καὶ τακτοποιημένα, ἀλλὰ ὁ χῶρος ἔχει ἀκόμη τὰ χάλια του. Ἡ Τζόι φαίνεται νὰ σκάει, νὰ ἔναι κουρασμένη, τὰ μαλλιά της λιγδιασμένα, τραβηγμένα πίσω, οἱ γυμνές πατοῦσες της σκοτισμένες καὶ μαῦρες ἀπ' τὴ βρόμα. Οὔτε αὐτὸς αἰσθάνεται καθαρὸς ὥστε νὰ πάει νὰ τὴ χαιρετήσῃ μ' ἓνα φιλί.

«Κόπηκε τὸ νερό;» ρωτάει.

«Ναί».

«Πότε; Ἄπ' τὸ πρωί;»

«Γύρω στὸ μεσημέρι», ἀπαντᾷ ἐκείνη, «ἔπεφτε πολὺ ἢ πίεση ὁπότε γέμισα τίς κατσαρόλες». Συνεχίζει νὰ μιλάει καθὼς ὁ Κλάιντ τὴν προσπερνάει γιὰ νὰ πάει ν' ἀφήσῃ τὰ κλειδιά στὴν κουζίνα. Διώχνει μὲ τὰ χέρια του τίς μύγες ἀπὸ τὰ πιάτα ποὺ εἶναι στοιβαγμένα στὸ νεροχύτη. «Δὲν μποροῦσα νὰ μαγειρέψω», λέει δυνατὰ ἡ Τζόι. «Ἐβγαλα πίτες ἀπ' τὴν κατάψυξη καὶ σκέφτηκα νὰ τίς φᾶμε μὲ μελιτζάνα, θὰ ἑτοίμαζα κι ἓνα πιάτο κάρι, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ μαγειρέψω».

Ὁ Κλάιντ γυρίζει στὸ σαλόνι καὶ ἀνοίγει τὰ τάπερ στὸ τραπέζι: καπνιστὴ μελιτζάνα, μὲ πολὺ κρεμμύδι καὶ σκόρδο, ὅπως τοῦ ἀρέσει, λίγη σαλάτα ἀγγούρι καὶ μερικὲς ζεστὲς πικάντικες πίτες τυλιγμένες μ' ἓνα πετσετάκι. «Μὴ σκάς, βρὲ γυναίκα, μιὰ χαρὰ εἶναι αὐτό!» τῆς λέει. Δείχνει περίσσιο κέφι, γιὰ νὰ μὴν αἰσθανθεῖ ἄσχημα ἡ Τζόι γιὰ τὸ λιτὸ δεῖπνο.

Πλένει τὰ χέρια του μὲ νερὸ ἀπὸ ἓναν κουβὰ καὶ φοράει μιὰ καθαρὴ φανέλα: ἔτσι θὰ τὴ βγάλουμε σήμερα, ἀντὶ γιὰ μπάνιο, σκέφτεται. Πίσω στὸ καθιστικὸ, τραβάει τὴν καρέκλα στὴν κεφαλὴ τοῦ τραπεζιοῦ, ἀλλὰ ἡ Τζόι δὲν σηκώνεται. Κάθεται ἀκόμη στὴν ἄκρη τοῦ

καναπέ, με τὸ δεξί της χέρι νὰ στριφογυρίζει τὴ βέρα της σὰν νὰ τὴ βιδώνει καὶ νὰ τὴν ξεβιδώνει, ἀνεβάζοντάς την ὡς τὴν πρώτη ἄρθρωση τοῦ δάχτυλου καὶ μετὰ πάλι πρὸς τὰ κάτω.

«Τί τρέχει;» τὴ ρωτάει.

Ἡ ματιὰ της πετάγεται στὸ ρολοὶ τοῦ τοίχου πίσω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Κλάιντ.

«Τί;» ξαναρωτάει.

«Ἀπλῶς δὲν ξέρω πῶς καὶ δὲν ἔχει ἔρθει ἀκόμη σπίτι ὁ Πόλ».

Ἐκεῖνος κάθεται, παίρνει μιὰ πίτα κάτω ἀπὸ τὴν πετσέτα καὶ τὴ ρίχνει στὸ πιάτο του. «Θὰ γυρίσει ὅταν θέλει νὰ γυρίσει, ὑποθέτω».

«Μὰ βράδιασε πιά», λέει ἡ Τζόι.

Ὁ Πίτερ ἔρχεται μέσα, ρίχνει μιὰ ματιὰ στοὺς δύο τους καὶ παίρνει κι αὐτὸς τὴ θέση του. Ὁ Κλάιντ παίρνει λίγη μελιτζάνα καὶ τὴν ἀπλώνει με τὸ κουτάλι στὸ πιάτο του, νὰ τὴν κάνει νὰ φαίνεται περισσότερο.

«Ἐλεγα νὰ πάρω τὸν Ρομές», λέει ἡ Τζόι, «νὰ δῶ μπὰς καὶ εἶν' ἐκεῖ». Ὁ Ρομές εἶναι ὁ μικρὸς ἀδερφός της — μένει μετὰ τὴν οἰκογένειά του γύρω στὰ ὀχτακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι τους ἀνηφορίζοντας τὸ δρόμο, σ' ἓνα διώροφο με χαλιὰ καὶ κλιματιστικά. Ἡ Τζόι παρακολουθεῖ τὸν Κλάιντ ποὺ κόβει ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὴν πίτα. «Δὲν σὲ πειράζει, ἔ;» ρωτάει.

Ἐκεῖνος χώνει τὴν μπουκιὰ στὸ στόμα του καὶ μασάει, με τοὺς πῆχους του στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ, κοιτάζοντας βλοσυρὰ τὸ σημεῖο ἀκριβῶς μπροστά του. Δίπλα του, ὁ Πίτερ με χαμηλωμένο τὸ βλέμμα δείχνει νὰ χεῖ τὸ νοῦ του στὸ φαγητό.

«'Ε;» ρωτάει πάλι μόλις βλέπει ότι κατάπιε ο Κλάιντ. «Δὲν σὲ πειράζει, ἔτσι;»

«'Εμένα;» λέει ὁ Κλάιντ. «Γιατί νὰ μὲ πειράζει;»

«Θὰ τοὺς πάρω νὰ δῶ», λέει.

Τὸ παιδὶ δὲν εἶν' ἐκεῖ. Κλείνει τὸ τηλέφωνο, κάθε-
ται στὸ τραπέζι καὶ οἱ τρεῖς τοὺς τρῶνε μαζί ἀμίλητοι.

Ὅταν τελειώνει τὸ φαγητό του, ὁ Κλάιντ πάει τὸ
πιάτο του στὴν κουζίνα, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει χῶρος νὰ τὸ
ἀφήσει πουθενά. Ὁ νεροχύτης εἶναι ξέχειλος ἀπὸ ἄπλυ-
τα πιάτα καὶ οἱ πάγκοι εἶναι καλυμμένοι μὲ κατσαρο-
λικά, μπόλ, κουτιὰ παγωτοῦ, ὅλα γεμάτα μὲ νερό. Διῶ-
χνει τὶς μύγες μὲ τὰ χέρια του.

«Κλάιντ, ἄσ' τα αὐτά», λέει ἡ Τζόι μπαίνοντας στὴν
κουζίνα. «'Αὶ πήγαινε νὰ κάτσεις ἔξω. Θεὸς καμιὰ κρύα
μπέρα ἢ τίποτ' ἄλλο; Πῆρε τὸ μάτι μου ἓνα κρύο μπου-
κάλι στὸ ψυγεῖο». Τοῦ παίρνει τὸ πιάτο ἀπὸ τὰ χέρια.

«Δουλεύω νωρὶς αὔριο», λέει ἐκεῖνος.

«'Ελα, τί κακὸ κάνει μιὰ μπέρα. 'Ε; Μία δὲν εἶναι
OK;»

«Μπά», λέει ἐκεῖνος. «Λίγο παγωμένο νερὸ θέλω.

'Εχουμε πάγο;»

«Πῶς, ἔχουμε μπόλικο», λέει. «Πήγαινε νὰ χαλα-
ρώσεις, Κλάιντ. Θὰ σοῦ φέρω τὸ νερὸ ἐγώ».

Στὸ αἶθριο βολεύεται σὲ μιὰ καρέκλα κι ἀνάβει τσι-
γάρο. Μπορεῖ ν' ἀκούσει ἀρκετὰ καθαρά τὶς εἰδήσεις τῶν
ἑπτὰ ἀπὸ τοὺς διπλανούς: ὁ συνηθισμένος ἀχταρμάς —
ψευτιὲς τῶν πολιτικῶν, θανατηφόρα τροχαῖα, βιασμοί,
ἀπαγωγὲς καὶ τὰ λοιπά. Οἱ ἴδιες ἱστορίες μέρα μπαί-
νει, μέρα βγαίνει.

Ὁ Μπράουνι καὶ ἡ Τζάμπ-Τζάμπ ἀνεβαίνουν στὸ

κεφαλόσκαλο και τοῦ κουνᾶνε τὴν οὐρά τους πίσω ἀπὸ τὸ μικρὸ σιδερένιο πορτάκι, μὲ ἀστραφτερὰ μάτια καὶ σὲ συναγερμὸ τώρα ποῦ ἔχει νυχτώσει. Τεντώνει τὸ λαιμό του γιὰ νὰ μπορέσει νὰ δεῖ καλύτερα. Ὁ φανοστάτης τοῦ δρόμου τους ἔχει νὰ δουλέψει χρόνια, ὅμως ὁ Κλάιντ μπορεῖ νὰ διακρίνει τὸ γεροδεμένο ὄγκο τῆς Τρίξι — εἶναι ἀκόμη ἐκεῖ, στὴν αὐλόπορτα.

«Φάγανε τὰ σκυλιά;» ρωτᾶει τὴν Τζόι ὅταν ἔρχεται μὲ τὸ παγωμένο νερὸ γιὰ νὰ καθίσει μαζί του.

«Δὲν νομίζω», ἀπαντᾶει. «Εἶν' ἡ σειρὰ τοῦ Πὸλ νὰ τὰ ταΐσει, νομίζω. Γι' αὐτὸ σοῦ λέω, ἀναρωτιέμαι ποῦ ἔχει πάει».

«Εἶπε τίποτα προτοῦ βγεῖ ἔξω;»

«Ὁχι. Δὲν θυμᾶμαι νὰ ἔπε κάτι. Ἄλλὰ μὲ τὸ ζόρι ἀνοίγει τὸ στόμα του ἀπὸ τότε ποῦ μπουκάρανε αὐτοί. Δὲν τὸ βλέπεις; Εἶναι ταραγμένος μ' ὅσα γίνανε».

«Χμ», λέει ὁ Κλάιντ. «Ταραγμένος; Ἦ μουτρωμένος;»

«Ταραγμένος».

«Θὲς νὰ πεῖς ὅτι ἤμouνα σκληρὸς μαζί του;»

«Δὲν εἶπα αὐτό. Ἀπλῶς λέω ὅτι ἀρπαχτήκατε ὅλοι σας μετὰ, ἔτσι δὲν εἶναι; Κι ὅτι ταραχτήκατε».

Ὁ Κλάιντ πλέκει τὰ δάχτυλά του πάνω στὴν κοιλιά του καὶ κοιτάζει μακριά, πέρα ἀπὸ τὴν μπροστινὴ αὐλή. Βγάζει τίς παντόφλες του, σταυρώνει τὰ πόδια. Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, ἡ Τζόι τοῦ λέει ὅτι εἶναι πολὺ αὐστηρὸς μὲ τὸ παιδί: τώρα τί νομίζει; Ἦταν πολὺ σκληρὸς, ἢ μήπως ὄχι ἀρκετά; Πίνει μιὰ γουλιὰ νερὸ καὶ βάζει τὸ ποτήρι πίσω στὸ σουβέρ. Κοιτάζει πάλι πρὸς τὴν αὐλή, κουνάει ρυθμικὰ τὸ πόδι του. Ἦ Τζάμπ-Τζάμπ

τεντώνει τ' ἀφτιά της ἀκούγοντας κάποιο θρόισμα στους θάμνους και κατεβαίνει καμαρωτή νὰ τὸ ἐρευνήσει.

Ἡ ληστεία ἔγινε πρὶν ἀπὸ δυὸ βδομάδες ἀκριβῶς. Γυρνώντας ὁ Κλάιντ βρῆκε τὴν αὐλόπορτα μισάνοιχτη, τὸ σπίτι σκοτεινό. Καθόταν στὸ ἀμάξι του, μὲ τὰ δάχτυλα γραπωμένα στὸ τιμόνι, ξέροντας τί μπορεῖ νὰ τὸν περιμένε μέσα. «ΣΦΑΓΗ», ἔγραφαν συχνὰ τὰ πρωτοσέλιδα τῶν ἐφημερίδων πάνω ἀπὸ ἀνάλογες φωτογραφίες. Ἄλλες φορές: «ΚΙ ΑΛΛΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ», ἢ «ΠΟΤΕ ΘΑ ΠΑΡΕΙ ΤΕΛΟΣ;» Δύο γείτονες, ὁ κύριος Τσὶν Λι καὶ ὁ κύριος Μπαρθόλομιου, ἤρθαν μαζί του, ὄπλισμένοι μὲ χατζάρους καὶ ραβδιά, καὶ βρῆκαν τὴν Τζόι καὶ τ' ἀγόρια σωριασμένους στὸ πάτωμα τῆς κουζίνας, φιμωμένους μὲ κουρέλια, δεμένους χειροπόδαρα μὲ σύρμα. «Ζωντανοί, δόξα τῷ Θεῷ!» εἶπε ὁ κύριος Τσὶν Λι. «Ὅλοι ζωντανοί!» Ὁ Κλάιντ κάθισε μὲ τὴν πλάτη στὸν τοῖχο, τὸ πρόσωπο στὶς παλάμες του· οἱ γείτονες ἔφεραν κόφτες, φαγητό, Dettol, πάγο. Ὁ κύριος Μπαρθόλομιου πῆρε τηλέφωνο τὴ γυναίκα του. «Ὅλοι ΟΚ», εἶπε. «Ἦταν μόνο δεμένοι. Κανένας νεκρός».

Τὸ ἄλλο πρωί, ὅταν ξύπνησε, ἤδη ἄρχιζε νὰ τὸν πιάνει πονοκέφαλος. Σκόπευε μονάχα νὰ ἐτοιμάσει τὸ τσάι τῆς Τζόι καὶ νὰ ξαπλώσει ξανά, ἀλλὰ ὅταν βγῆκε στὴν κουζίνα, αἰσθάνθηκε τὸ ἀηδιαστικὸ κλάτς ἐνὸς σκουληκιοῦ κάτω ἀπ' τὴν πατούσα του. Τὸ πάτωμα ἦταν γεμάτο ἀπὸ δαῦτα· ὁ Πόλ, φορώντας σαγιονάρες, ἄνοιγε δρόμο μ' ἓνα κομματί ἐφημερίδα στὸ χέρι. «Μιὰ ρημάδα μέρα παραπάνω», εἶπε ὁ Κλάιντ. Ὁ Πόλ δὲν εἶπε τίποτε, ἴσως ἔσκυψε λίγο χαμηλότερα πρὸς τὸ πάτωμα. Ὁ Κλάιντ ἔνιωθε τὴν ὀργή του νὰ κοχλάζει. «Μιὰ

ρημάδα μέρα παραπάνω ν' αφήσεις τὰ σκουπίδια και νά τί γίνεται, καταραμένο μέρος!» Δάγκωσε τή γλώσσα του, ἀλλά τὰ λόγια συνέχισαν ν' ἀκούγονται στο μναλό του: *Και τὰ κοσμήματα τῆς Τζόι ἄφαντα, και τὸ σπίτι ἄνω κάτω, κι ἐκεῖνος νὰ χάνει μιὰ μέρα δουλειᾶς. Και ὁ Πὸλ μὲ τὶς βλακεῖες του! Μὲ ὅλες τὶς ἀναθεματισμένες τὶς βλακεῖες του!* «Ἔ, λοιπόν, ξέχνα το, δὲν θὰ πᾶς στο Καρναβάλι τοῦ Πόρτ ὄφ Σπέιν», ξέσπασε. Τ' ἀγόρια δὲν μιλοῦσαν γιὰ τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Καρναβάλι ἐδῶ και βδομάδες: θὰ τοὺς πήγαινε ὁ Κλάιντ στο Πόρτ ὄφ Σπέιν μὲ τὸ ἀμάξι και θὰ τοὺς μάζευε τὰ μεσάνυχτα. «Δὲν θὰ πάει κανένας σὲ καμιὰ γιορτή!» Περιμένε, ἀφρίζοντας, ὅμως ἀπάντηση δὲν ἔπαιρνε. «Δὲν ἔχεις τίποτα νὰ πεῖς τοῦ λόγου σου;» Ἄλλὰ ὁ Πὸλ στεκόταν ἀπλῶς ἐκεῖ μὲ τὸ γνωστὸ ἀπλανές του βλέμμα: ὁ Κλάιντ χρειάστηκε νὰ συγκρατηθεῖ γιὰ νὰ μὴν ἀστράψει καμιὰ στῆ μούρη τοῦ ἀγοριοῦ νὰ τὸ ξυπνήσει. «Ξέρεις κάτι;» τοῦ εἶπε. Ἄκουγε τὶς λέξεις νὰ ξεχύνονται. «Ἴσως ἔπρεπε νὰ σ' εἶχαμε βάλει τότε στο ἴδρυμα τῆς Ἀγίας Ἄνας, μὰ τὴν ἀλήθεια». Ὁ Πὸλ δὲν ἀποκρίθηκε, μὰ μιὰ μικρὴ ἀλλαγὴ στῆ στάση του — ἓνα ἐλαφρὸ κρέμασμα τοῦ κεφαλιοῦ, ἴσως, ἢ ἓνα κύρτωμα τῶν ὠμων— ἔδειξε ὅτι τὸ ἀγόρι και ἄκουσε και κατάλαβε.

Στὸ αἶθριο, ὁ Κλάιντ σβήνει τὸ τελειωμένο του τσιγάρο. Οἱ εἰδήσεις ἔχουν περάσει τώρα στὶς τιμὲς τοῦ πετρελαίου. Χώνει τὰ πόδια του ξανὰ στὶς παντόφλες και μπαίνει στο σπίτι — μέσ' ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ διάδρομο, στο σαλόνι, μετὰ μέσ' ἀπὸ τὴν κουζίνα στο μικρὸ διάδρομο ἔξω ἀπ' τὶς κρεβατοκάμαρες. Χτυπάει τὴν πόρτα τῶν ἀγοριῶν.

«Ναί;» φωνάζει ὁ Πίτερ. Ἡ φωνή του εἶναι βαθιὰ φωνή πλέον, ἀντρικὴ.

«Ἐγὼ εἶμαι».

Ὁ Πίτερ ἀνοίγει τὴν πόρτα, πισωπατάει γιὰ νὰ χωρέσει νὰ περάσει ὁ Κλάιντ. Πίσω του, στὸ κρεβάτι του, εἶν' ἓνα ἀνοιχτὸ σχολικὸ βιβλίο κι ἓνα τετράδιο ἀντιγραφῆς, στυλό, μολύβια, χάρακες. Τὰ σεντόνια στὸ κρεβάτι τοῦ Πὸλ εἶναι τεντωμένα, ἀτσαλάκωτα, ἀνέγγιχτα: ἓνα χακὶ σχολικὸ παντελόνι εἶναι διπλωμένο στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ, τὸ γαλάζιο πουκάμισό του τσαλακωμένο στὸ πάτωμα δίπλα στὸ σακιδιὸ του.

«Κοίταξες στὸ σακιδιὸ του;» ρωτᾷ ὁ Κλάιντ.

«Θὲς νὰ τὸ ψάξω; Γιατί;»

«Ἄσ' τὶς ἐρωτήσεις καὶ ψάξ' το».

Στέκεται στὴν πόρτα καθὼς ὁ Πίτερ βγάζει ἔξω μιὰ ἀγκαλιὰ βιβλία καὶ τὰ ξεφυλλίζει. «Δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει τίποτα ἐδῶ», λέει ὁ Πίτερ. «Τί ψάχνω;» Ψαχουλεύει τὸν πάτο τοῦ σακιδίου, βγάζει ὅ,τι βρῖσκει: ἓνα ξεραμένο κουκουνάρι· ἀρκετοὺς σπόρους δαμασκηνιαῶς· ἓνα περιτύλιγμα καραμέλας· ἓνα μασημένο καλαμάκι· λίγα κέρματα. Ὁ Πίτερ κοιτάζει γιὰ λίγο τὸν Κλάιντ, τὸ ἄδειο σακιδιὸ στὸ χέρι του, κι ἔπειτα ἀρχίζει νὰ βάζει πίσω τὰ βιβλία.

«Πᾶμε», λέει ὁ Κλάιντ μόλις τελειώνει ὁ Πίτερ. Τὸ ἀγόρι ρίχνει μιὰ ματιὰ στὰ δικά του βιβλία καὶ τὰ χαρτιά πού εἶναι ἀπλωμένα στὸ κρεβάτι του καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Κλάιντ γιὰ νὰ καταλήξουν καὶ οἱ δυὸ ἔξω στὸ αἶθριο.

Πλέον ἔχει σκοτεινιάσει ἐντελῶς — ἔχουν βγεῖ οἱ νυχτερίδες. Ἡ Τζόι ἀνάβει τὴ λάμπα πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους, ἓνα σωλήνα φθορισμοῦ πού τρεμουλιάζει καὶ

προκαλεῖ πονοκέφαλο στὸν Κλάιντ, ἀλλὰ τουλάχιστον κρατάει μακριὰ τὶς νυχτερίδες. Ὁ Πόλ, ὅταν ἦταν μικρότερος, συνήθιζε νὰ λέει ὅτι αὐτὸ τὸ φῶς κάνει ὄλων τὰ πρόσωπα νὰ φαίνονται πράσινα. Ἔχει δίκιο, σκέφτεται ὁ Κλάιντ καθὼς κάθεται στὴν καρέκλα κι ἀπλώνει τὸ χέρι στὰ τσιγάρα του: τοὺς κάνει ὅλους νὰ φαίνονται κάπως ἄρρωστοι. Ἄντι γιὰ τὸ φυσιολογικὸ καφετί τους, τώρα ὅλοι φαίνονται ξασπρισμένοι, μισοπεθαμένοι. Ἐνῶ μιᾶνε, ἔντομα πετοῦν καὶ πέφτουν διαρκῶς πάνω στὸ λαμπτήρα, ρίχνοντας μικρὲς σκιὲς στὰ πρόσωπά τους.

«Πές μου γιὰ σήμερα τὸ μεσημέρι», λέει ὁ Κλάιντ. «Τί ὥρα βγῆκε ἔξω;»

«Ἀμέσως μόλις γυρίσαμε ἀπὸ τὸ σχολεῖο», λέει ὁ Πίτερ. «Γύρω στὶς τεσσεράμισι».

«Καὶ τί εἶπε;»

«Τίποτα. Μὲ ρώτησε ἂν ἤθελα νὰ πάω στὸ ποτάμι μαζί του καὶ εἶπα ὄχι καὶ μετὰ ἔφυγε».

Ἄπὸ πάνω ἀκούγεται τὸ σιγανὸ μπάπ-μπάπ τῶν ἐντόμων ποὺ κουτουλᾶνε στὸ φῶς. Ἡ Τζόι τσιμπᾶει τὴν μπλούζα της γιὰ νὰ τὴν ξεκολλήσει ἀπὸ τὶς δίπλες τῆς κοιλιάς της.

«Πῆρε τίποτα μαζί του;» ρωτᾶει ὁ Κλάιντ.

«Ὁχι».

«Φοροῦσε παπούτσια;»

«Ὁχι, νομίζω».

«Εἶδα τὴν παρέα τῶν ἀγοριῶν καθὼς γυρνοῦσα σπῆ-τι», λέει ὁ Κλάιντ. «Παίζανε ποδόσφαιρο στὸ δρόμο δίπλα στὸ βενζινάδικο. Ρώτησαν ἂν θὰ ἤθελε ὁ Πίτερ νὰ πάει νὰ παίξει μαζί τους, ἀλλὰ δὲν ἀνέφεραν νὰ εἶχαν δεῖ τὸν Πόλ ἢ τίποτα τέτοιο».

«Πάρε τηλέφωνο τούς γείτονες», λέει ἡ Τζόι. «Πάρ' τους καὶ ρώτα ἂν τὸν εἶδαν».

Ἀκοῦνε τὰ διεθνῆ νέα μετὰ τις τιμές τοῦ χρηματιστηρίου. Ὅταν βγαίνει ὁ μετεωρολόγος, ὁ Κλάιντ σηκώνεται — κανεὶς δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὸν μετεωρολόγο τὴν ἐποχὴ τῆς ξηρασίας: κάθε βράδυ τοῦ παίρνει δέκα ὀλόκληρα λεπτά γιὰ νὰ καταλήξει ὅτι αὔριο θὰ ἔχει ζέστη χωρὶς βροχοπτώσεις. Ὁ Πίτερ καὶ ἡ Τζόι παίρνουν στὸ κατόπι τὸν Κλάιντ στὸ καθιστικὸ καὶ τὸν παρακολουθοῦν καθὼς πληκτρολογεῖ τὸ νούμερο τῶν Τσὶν Λί, τῶν διπλανῶν τους.

«Καλησπέρα, ὠραία βραδιά, ἔ;» λέει ὁ Κλάιντ ὅταν ὁ κύριος Τσὶν Λί τὸ σηκώνει. Κάνει τὸν τόνο του ν' ἀκούγεται πρόσχαρος, ἀπολογεῖται γιὰ τὸ περασμένο τῆς ὥρας. «Πῆρα ἀπλῶς νὰ δῶ ἂν ἦρθε τὸ νερό σας. Δοκιμάσατε τὴ βρύση μὲ κλειστὴ τὴ δεξαμενὴ;»

Παρακολουθεῖ πρῶτα τὰ μάτια τῆς Τζόι καὶ μετὰ τοῦ Πίτερ καθὼς ἀκούει. Ὁ κύριος Τσὶν Λί ἔχει νερὸ ἀπὸ τὴ δεξαμενὴ του. Προσφέρεται νὰ δώσει λίγο στὸν Κλάιντ. «Ὁχι, ὄχι», λέει ὁ Κλάιντ. «Ἡ Τζόι φύλαξε λίγο σήμερα τὸ πρωὶ ὅσο ἡ πίεση ἦταν ἀκόμη καλὴ. Ἄλλὰ ἂν μᾶς τελειώσει, θὰ στείλουμε τὸν Πίτερ ἀπὸ κεῖ μ' ἓναν κουβά». Τὴ στιγμὴ ποὺ καληνυχτίζονται, λέει: «Ἄ, μιὰ ποὺ σᾶς πῆρα, νὰ ρωτήσω, ὁ Πὸλ δὲν εἶναι ἀπὸ κεῖ, ἔ;»

Μὰ ὁ κύριος Τσὶν Λί δὲν τὸν ἔχει δεῖ. Ὁ Κλάιντ τοῦ λέει νὰ μὴν ἀνησυχεῖ, ὅτι ὁ Πὸλ θὰ ἔναι κάπου τριγύρω στὴ γειτονιὰ καὶ δὲν θὰ ἔχει προσέξει ὅτι πέρασε ἡ ὥρα.

Δοκιμάζει τὸν ἐπόμενο γείτονα καὶ τὸν μεθεπόμενο,

πού μένει στο τέλος του δρόμου. Ἡ Τζόι φέρνει τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο καὶ ὁ Κλάιντ δοκιμάζει κόσμο ἀπὸ τὰ νέα συγκροτήματα, παρόλο που δὲν μπορεῖ νὰ σκεφτεῖ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς ἐκεῖ πέρα που νὰ 'ναι φίλος τοῦ Πόλ. Κανείς δὲν τὸν ἔχει δεῖ. Κλείνει τὸ τηλέφωνο καὶ οἱ τρεῖς τοὺς κοιτάζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο σιωπηλά.

«Θές νὰ πάω νὰ ψάξω;» ρωτᾶει ὁ Πίτερ.

«Ξέρεις ποῦ πάει;»

«Δὲν ἔχω ἰδέα. Παλιὰ πῆγαινε δίπλα στὸ ποτάμι, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν πάει ἀκόμη ἐκεῖ».

«Δὲν ξέρεις;»

«Ὅχι».

«Ποιὸς θὰ ξέρει; Ἔχει κανένα φίλο ἐδῶ γύρω;»

Ὁ Πίτερ γνέφει καταφατικά.

«Πές μας», λέει ἡ Τζόι. «Μπορεῖ νὰ ξέρουν κάτι.

Ποιὸς εἶναι;»

«Ἐ, δὲν εἶμαι σίγουρος».

«Πές το ὅπως καὶ νὰ 'χει».

«Μπορεῖ ὁ Σάντο».

«Σάντο;» ρωτᾶει ὁ Κλάιντ. Τὸ κανονικὸ ὄνομα τοῦ τύπου εἶναι κάποιον ἄλλο, κάποιον πολὺ συνηθισμένο, ἀλλὰ ὅλοι τοὺς ἔχουνε αὐτὰ τὰ ἡλίθια παρατσούκλια πλέον.

«Εἶπα, δὲν ξέρω».

«Μὰ κάποιος λόγος θὰ ὑπάρχει πού τὸν σκέφτηκες. Λές γιὰ τὸν τύπο μὲ τὰ ράστα; Ἐκεῖνον πού φοράει ὀλοένα γυαλιὰ ἡλίου;»

Ὁ Πίτερ γνέφει καταφατικά.

«Καὶ τί σὲ κάνει νὰ πιστεύεις ὅτι θὰ ξέρει γιὰ τὸν Πόλ;»

«Δὲν εἶπα ὅτι θὰ ξέρει ὀτιδῆποτε».

«'Ε, τότε; Τί τοὺς συνδέει;»

«Δὲν ξέρω. Ἀπλῶς, νά, στὸ λεωφορειάκι τὰ πρωινὰ ὁ Σάντο φέρεται σὰν νά 'ναι φίλοι ἢ κάτι τέτοιο».

«Ὡστ' ἔτσι...» λέει ὁ Κλάιντ. «Ὡστ' ἔτσι, ὁ ἄντρας θεωρεῖ πὼς εἶναι φίλοι; Μὲ τέτοιους νταραβερίζεται ὁ Πόλ; Ὁ τύπος εἶναι πάνω ἀπὸ τριάντα καὶ περνάει ὅλη τὴ μέρα του στὶς ομάδες μὲ τὰ ντράμς, φλερτάροντας καὶ καπνίζοντας χόρτο.

«Δὲν νομίζω ὅτι κάνει τίποτα ὁ Πόλ», βιάζεται νὰ ξεκαθαρίσει ὁ Πίτερ. «Δὲν παίρνει ναρκωτικὰ ἢ κάτι τέτοιο, ἂν πηγαίνει ἐκεῖ τὸ μυαλό σου».

«Μάλιστα», λέει ὁ Κλάιντ. Ἦδη φαντάζεται νὰ τραβολογáει τὸν Πόλ ἀπὸ τ' ἀφτί. «Ὅταν γυρίσει, θὰ μάθω». Κι αὐτὸς ὁ Σάντο; Θὰ πεῖ δυὸ κουβέντες μ' αὐτὸ τὸ ρεμάλι, θὰ τοῦ πεῖ, τί δουλειὰ ἔχεις μὲ τὸ γιό μου, ρέ; Τί δουλειὰ ἔχεις μ' ἓνα δεκατριάχρονο ἀγόρι;

«Νομίζω πὼς οἱ δυὸ σας πρέπει νὰ πᾶτε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δρόμου, νὰ κοιτάξετε στοὺς θάμνους», λέει ἡ Τζόι. «Ἄσε τὸν Πίτερ νὰ σοῦ δείξει ποῦ νὰ πᾶς. Καὶ μπορεῖ νὰ τὸν φωνάξει κιόλας. Ἄμα κρῦβεται ὁ Πόλ, πὼ εὐκόλα θὰ ξετρυπώσει ἂν ἀκούσει τὸν Πίτερ».

Ὁ Κλάιντ σταυρώνει τὰ δάχτυλά του σκεφτικός. Γιατί νὰ σύρει τὸν Πίτερ ἔξω στοὺς θάμνους μὲς στὴ νύχτα ἀπλῶς γιὰ νὰ κάνει τὸ χατίρι στὸν Πόλ; Καὶ ἓνας πὸν πάει νὰ τὸν ψάξει πολὺς εἶναι, πόσο μᾶλλον δύο! Καὶ μετὰ τὴ διάρρηξη καὶ τὰ λοιπά, δὲν θέλει ν' ἀφήνει μόνη της τὴν Τζόι. «Πίτερ, μεῖνε μὲ τὴ μάνα σου».

Ὁ Πίτερ τοῦ βρίσκει ἓνα φακὸ καὶ ὁ Κλάιντ φοράει παντελόνι καὶ παπούτσια. Τὸ σορτσάκι καὶ οἱ παντόφλες δὲν κάνουν γιὰ τοὺς θάμνους στὴν ἀπέναντι μεριά

τοῦ δρόμου. Παλιά, ὅταν ὁ Κλάιντ ἦταν μικρός, συνήθιζε νὰ πηγαίνει ἐκεῖ μέσα ξυπόλυτος: μὲ τὸ φῶς τῆς μέρας μπορεῖς εὐκολὰ νὰ βρεῖς κανένα μονοπάτι, ἀποφεύγοντας τὶς μυρμηγκοφωλιές, τὶς κοφτερὲς πέτρες, τ' ἀγκάθια καὶ ἄλλες κακοτοπιές. Ἀλλὰ πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν τελευταία φορὰ πού βρέθηκε ἐκεῖ μέσα, κι ἐξάλλου, ποιὸς ξέρει τί ξεμυτίζει τώρα τὴ νύχτα; Φίδια, βατράχια, τρωκτικά, ὅλα τὰ νυχτόβια πλάσματα, ἢ πνεύματα, ἢ ὅ,τι εἶναι τέλος πάντων. Ἡ Λὰ Ντιαμπλὲς καὶ ὁ Παπὰ Μπουά¹ καὶ ὅλ' αὐτά. Ὅχι ὅτι πιστεύει σ' ὅλες αὐτὲς τὶς βλακεῖες βέβαια. Ἀλλὰ καὶ πάλι, ὅπως τὸ βλέπει ἐκεῖνος, ἡ συμφωνία εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος μένει στὸ ἕνα βασίλειο καὶ τὰ πνεύματα στὸ ἄλλο: τὸ ὅτι σκέφτεται νὰ μπεῖ στοὺς σκοτεινοὺς θάμνους τώρα τὸ νιώθει σὰν καταπάτηση ξένης ἰδιοκτησίας. Ὡς συνήθως, ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ κάνει ἀλλιῶς. Καθὼς δένει τὰ παπούτσια του στὴν κρεβατοκάμαρα, σκέφτεται: αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ. Ἡ τελευταία φορὰ πού μπαίνει σὲ τόσοις μπελάδες γι' αὐτὸ τὸ παιδί. Τὴν ἄλλη βδομάδα, ὅταν ἡρεμήσουν τὰ πράγματα, σκέφτεται, θὰ τὸν καθίσει κάτω καὶ θὰ τοῦ τὰ πεῖ στὰ ἴσια: τέρμα, ὡς ἐδῶ ἦτανε. Πρὶν ἀπὸ δύο μόλις ἐβδομάδες ὁ Πὸλ δὲν ἔγινε αἰτία πού παραλίγο νὰ σκοτωθεῖ ἡ Τζόι; Ὅχι ἄλλες τέτοιες βλακεῖες. Θὰ ζητήσῃ συγγνώμη γι' αὐτὸ πού εἶπε, γιὰ τὸ ἴδρυμα τῆς Ἀγίας Ἄννας. Δὲν τὸ ἐννοοῦσε αὐτό. Θὰ πεῖ: Πάντα ἔλεγα ὅτι θὰ σὲ φροντίζαμε ἐδῶ στὸ σπίτι, ἀντὶ νὰ σὲ ξαποστείλουμε σὲ κάποιον μέρος

---

1. Δαίμονες τῆς μυθολογίας τῆς Καραϊβικῆς. [Ὅλες οἱ σημειώσεις εἶναι τοῦ μεταφραστῆ.]

πού ἕνας Θεὸς ξέρει τί πρόκειται νὰ σοῦ συμβεῖ ἐκεῖ. Ἄλλὰ ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. Πρέπει νὰ κόψεις αὐτὲς τὶς βλακεῖες.

Ἔξω στὴ βεράντα, ἀνάβει τὸ φακό, τεστάρει τὴν ἀκτίνα στὸ ἀνοιγμα τοῦ δρόμου πέρα ἀπὸ τὴν αὐλόπορτα: τὸ ψηλὸ γρασίδι εἶναι πράσινο μ' ἕναν περίεργο τρόπο κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ φῶς, μιὰ ἀπόχρωση πού δὲν ὑπάρχει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας.

«Θὰ πάρεις καὶ τὴν Τρίξι;» ρωτᾶει ὁ Πίτερ.

«Ὁχι, ὄχι, καλύτερα νὰ μείνει μ' ἐσᾶς», λέει ὁ Κλάιντ. «Κλείδωσε μόλις βγῶ. Κι ἂν ὑπάρξει κάποιον πρόβλημα, πάρε τὸν Ρομές».

Ὁ Κλάιντ κατεβαίνει τὰ σκαλιά, τὸ μικρὸ φῶς τοῦ φακοῦ χορεύει σὲ κάθε βῆμα του, ὁ Μπράουνι καὶ ἡ Τζάμπ-Τζάμπ προχωροῦν καμαρωτὰ μπροστά. Πίσω του ἀκούει τὸν Πίτερ νὰ κλείνει τὴν πόρτα καὶ νὰ τραβᾶει τὸ μάνταλο. Ἡ Τρίξι ἐξακολουθεῖ νὰ κάθεται δίπλα στὴν αὐλόπορτα. Γυρίζει τὸ κεφάλι της: τὸ φῶς τοῦ φακοῦ πέφτει στὰ μάτια της, δυὸ ἀπόκοσμοι δίσκοι μὲς στὸ σκοτάδι.